

**D. Marcus Evangelista. Rodolphi Gwaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XLII. Et mulier quædam, quæ erat in fluxione sanguinis annos duodecim, fueratq[ue] multa perpressa à multis medicis, & insumperat omnia sua, nec quicqua[m] adiuta fuerat, sed potius in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Sed ad laicum redeamus, in quo simul cbaritatem videre licet, quae à fide separari nequit. Quod Charitas laici.
 tantum tanto zelo pro filia intercedit apud eum, quem plerisque inuisum & exosum esse sciebat, magnum
 patris affectus & amoris indicium est, quem animis nostris Deus ipse inseuit, nec illum improbat,
 fide regatur, quae omnia ad Dei gloriam & proximi salutem dirigit. Hinc est, quod affectum hunc
 relictus est vehementiorem videmus, quod ardentius in illis est gloria diuinae & humanae salutis stu-
 dium, sicuti Iacobi patriarchae, Davidis, sororum Lazari & multorum aliorum exempla restantur.
 Quis ergo audiendus sunt, qui fidem ab eiusmodi affectibus ita alienam esse volunt, ut ex homini-
 bus sanguis aut truncos faciant. Sane enim ἀσποροι illi, quos Paulus inter nouissimi seculi pestes nu-
 merat, à quibus fideles sibi cauere iubet. Quibus ego libenter illud Ioannis obiecerim: Qui non diligit
 fratrem suum quem videt, Deum quem non vidit, quomodo potest diligere? At quomodo fratrem in Chri-
 sto diligit, qui eos inhumaniter negligit, quos et fidei societates & naturae lex illi prae alijs commendat?
 Sed omisit istis, sui officij hic & parentes & liberi meminisse debent. Inuigilent illi pro liberorum sa-
 lute, & illos educant per eruditionem & correptionem Domini. E contra parentum fidem ac studium
 liberi agnoscant, cuius tantum meritum esse gentium philosophi olim viderunt, ut parentibus digna
 gratiam à liberis nunquam referri posse dixerint. At o deplorandam nostri seculi peruersitatem, quo
 parentes quidem laboribus, curis & sollicitudinibus perpetuis fatigantur, ut liberos ad opes & hono-
 res erubent, & illorum moribus contristantur: plerique, verò liberorum parentes senio confectos negli-
 gunt, & eorundem mortem auidi expectant, ut illorum laboribus collectas opes dilapident. Peccant
 videlicet parentes in eo, quod de liberis ad opes & honores euehendis potius quam de aeterna illorum sa-
 lute solliciti sunt, & hanc ipsorum curam praeposteram liberorum ingratiitudine Deus iuste ultiscitur.
 Et non minor liberorum culpa est, qui eos tam turpiter negligunt, qui se totos illorum commodis im-
 penderant.

Gen. 37.
 1. Sam. 12. 18.
 Ioan. 11.
 2. Tim. 3.
 1. Ioan. 4.
 Parentum & li-
 berorum officia.
 Ephes. 6.

Ceterum tempus est, ut ad Christum transeamus, qui nec fidei imbecillitatem, nec impium Syna-
 goga decretum illi exprobrant, mox surgit, ut cum illo domum abeat, ita nimirum illius infirmitati
 ipse accommodans, & ista mora ad manus miraculum sibi viam struens, dum puellam interea omnino
 morti pacitur, & mortuam postea resuscitat. Est haec magna Christi facilitas, qui cum nostram sa-
 lutem faciat, omnes laborantes ad se inuitat, nec aliquem ad se venientem rejicit. Exempla huius
 multa Evangelistae commemorant, in quibus apparet, illum nec pristinum vitae genus, nec etiam hosti-
 litatem erga se animos ipsi exprobrauisse, qui ab ipso edoceri, cumq; eo in gratiam redire cupiebant. Arguit
 hoc illorum stultitiam, qui illi rigorem quandam affingunt, propter quem nobis apud illum infinitis
 intercessoribus sine aduocatis opus sit, cum tamen hostie etiam non minori facilitate se nobis per Ver-
 bum & Sacramenta offerat. Interim meminimus, nobis quoque hanc illius facilitatem imitandam
 esse, ne quid ipsi exprobremus, qui nostra ope indigent, sed postea veterum iniuriarum memoria, ea pra-
 sumus, ad quae per Christianae cbaritatis leges obstringimur.

Christus tamen
 infirmitati illi
 dulget.

Relicta quod de populo dicitur, qui illum caernatim secutus est. Soler enim vulgus rerum noua-
 rum studio ardere, & fortunae applausum sequi, quae iam arridere videbatur, cum Synagoga prin-
 cipem à Christo opem petere viderent. At qui hoc animo praedicti sunt, postea in periculis deficiunt.
 Nam ut poeta ait: Mobile mutatur semper cum principe vulgus. Quod istis etiam accidisse, Euan-
 gelica historia suo loco abunde testatur. Miserimum ergo est illud hominum genus, qui à vulgi sa-
 uore pendentes, carnem brachium suum faciunt. Nostrum fuerit, Deo confidere, & Christum Iesum,
 filium nostrae aeternitatis unicum, vera fide sequi, ut cum eodem olim in caelis viuere & regnare li-
 ceat. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Vulgi curio-
 sitas.
 Luce 23.
 Ierem. 17.

Et mulier quaedam, quae erat in fluxione sanguinis annos duode-
 cim, fueratq; multa perpeffa à multis medicis, & insumperat omnia
 sua, nec quicquam adiuua fuerat, sed potius in deterius uenerat: Cum au-
 tē disset de Iesu, uenit in turba à tergo, & tetigit uestimentum eius. Dice-
 bat enim: Si uel uestimenta eius tetigero, seruator. Et statim exaruit
 fons sanguinis eius, & sensit corpore, quod sanata esset ab eo flagello.

Argumentum
& usus praesentis loci.

1. Corinth. 15.

Matthaei 11.
1. Corinth. 11.

I. Mulieris conditio.
Genes. 3.
Leuit. 15. 18. 20.

Morbosae causae
Leuit. 26.
Deut. 28.
Gene. 9.
Deut. 12.

Medicinae ratio
& usus.
Eccles. 38.

Matth. 9.
Ioan. 5.
Acto. 3. 14.

Typus peccatorum et falsae doctrinae.
Gen. 8.

Divus Marcus una narratione duo insignia Christi miracula coniungit. Primum, quod laici quanta fuerit fidei illius infirmitas, quam tamen adeo non fastidiuit Christus, ut potius illi se commodaret, & domum cum illo abierit. At priusquam illud absoluat, alterum de muliere a longinuis fluxione curata interfertur, quod inter eundem Christus edidit. Possunt huius multa tamen adduci. Primum enim quia mortuam suscitaturus erat, & mortis aculeum esse peccatum, docere debuit se peccati noxam tollere, & corrupta natura mederi, & proinde verum esse mortis vicem. Deinde de laico, in fide infirmo, mulier haec fidei constantissimum exemplum, opponitur: ut per hoc laici cuperes minus curaturum putares, quando illum magnates querere ceperunt, hoc exemplo illi non novam facere voluit. Quod cum primis pertinet, quod in muliere agra & pauperula fides perficitur esse, quam in synagoga principe: ut vel hinc constet, regni caelorum mysteria parulis vendari, quae ferè a sapientibus huius mundi ignorantur, & Deum infirma & stulta butius mundi eligere, ut confundat ea, quae aliquam potentia & sapientiae existimationem sustinent. At tamen ut haec melius intelligantur, singulas historie partes ex ordine videbimus.

Describitur primum mulieris conditio, quae multis modis miserissima fuit. Nam morbo laborat, quo Deus hunc sexum ob peccatum praecipue multavit, & qui iuxta legem immundat reddidit, & a sacrorum communione arcebat. Idem verò temporis diuturnitate deterior & incurabilis facta erat, & miseram paulatim conficiebat. Accedebat huic malo paupertas, eo quod facultates omnes medicos frustra insumpsisset. Solet hoc ferè ijs evenire: qui veram tum morborum tum medicinae rationem, quae Dei verbo traditur, ignorant. Morbos enim ex peccato originem habere, & ideo facile dici, alibi monuimus. Quod fit, ut iusto Dei iudicio in corporis perniciem conuertantur, quae vitam servando servare debebant. Sic ex sanguinis fluxione ista laborat, cum in sanguine vita consistit, ut putat a se ferretur, & eiusdem fluxus naturalis purgationi salubriter feriat. Idem fit quando calor viscus vel subducitur, vel praeter modum incenditur: quando item humores, sine quibus corporis virtus servari non potest, vel excitantur, vel redundant, aut alioqui corrumpuntur. In quibus diuturnitiam simul & potentiam agnoscere decet, qui donorum suorum abusus punire solet, & carceris rociam tam facile coherere potest, adeoque in nobis ipsi arma reperit, quibus illam coercet. Humis- mur ergo sub potenti illius manu, nec unquam animis nostris excidat, nos intra nosmetipsos armare stare, quibus conficiamur, si ita Deo visum fuerit. Quoad verò medicinam, praclarum Divinum est, quem vires salutare tum plantis tum infinitis alijs rebus inesse constat, quarum in medicis usus est. Quare sanctos illa non raro usus esse legimus, & notum est illud Sapientis dictum: Homo medicum propter necessitatem, Dominus enim eius auctor est. At tamen quia diuturnus morbi contumetur, & (ut idem sapiens ait) qui in Creatorem suum peccaverit, in medici manus solet incidere inanis erit medicina omnis, nisi Domino per illam operari visum sit. Ita ergo illa vitanda, ut cum omnia per poenitentiam ad Deum conuertantur, & omnem salutis spem in illius misericordia collocemus: Inde demum medicina cum fide & divini nominis invocatione vitatur. Quod si nos per ea inanis inveni sentiamus, quae multi alijs salutaria experti sunt, Dei iudicium nos agnoscere, & idem patienter ferre convenit: nec interim de illius ope desperare, quae nec diuturnitate nec gravitate morborum retardari aut impediri poterit. Exempla eius rei in paralyticis nonnullis sacra historiae proponit, qui post diutinam & desperatam infirmitatem subito curati sunt, quando illud pro opera operum salus, & Dei gloria exorgebat. Haec quia minus observavit Asia rex, & morbi dolore superatus, ad medicos potius quam ad Deum confugit, illum peccati gravissimi scriptura accusat, 2. Thimo. 3. 16.

His praemis, videamus ut haec ipsa ad animas & illarum tum morbos tum salutem referri possint. Nam, quod saepe monuimus, hereditario malo peccati noxa nobis inhaere: quae fit, ut huiusmodi cordis nostri ab ineunte aetate prava sint. Quod si illi indulgere libeat, mox in omne scelus dissipamus, & immundi coram Dei conspectu comparere non possumus, & (ut quae in sanguine fluxione sunt) paulatim quasi nescientes conficimur, dum ipsi nobis inter media peccata palpamus, ut videtur. Exempla passim in avaris, ebrijs, libidinosis, & alijs horum similibus occurrunt. Quod si ita

dem in a
medicina
vana spe
de quibus
rem, nec
pans, &
templum
hodie pur
teria pur
omnem a
aut coe
prietas
Vide
gamus.
fugit, de
gemplum
nem agnos
mus, qui
ca sunt,
turalis h
quis me
per Iesum
feros esse
si tamen
salutem
ducitur, q
li Despe
magis: q
Dem
tamen a
verò pot
Nec ta
qui ex co
vocat
statum.
lius ver
ideo de
nimem
pulchre
caeci au
pedibus
na con
nisset,
ne iteru
qui ext
tiam co
Po
Sanguin
pocuer
tem no

